

Een plek tussen de mensen

Oesbasa, de regenkoning van de Doa Roa stam, danst inmiddels al bijna een week onafgebroken op de plek waar vroeger de boom stond. Zijn voeten doen pijn, zijn armen krijgt hij nauwelijks nog omhoog en als hij soms even gaat zitten, op een armzalig stuk stam van de apebroodboom dat is achtergebleven, moet hij door een paar jonge krijgers weer overeind geholpen worden. De dorpelingen hebben een paar houtblokken op elkaar gezet waar ze één voor één op gaan staan om de regenkoning wat van het spaarzame water over zijn krullenbol te gooien. Kleine kinderen zwaaien met een prachtige veer van takkenbossen om hem koelte toe te waaien en vanuit de verte lachen de hyena's. Sommige stamgenoten beginnen te twijfelen of het nog wel goed komt. De aarde is als een rotsblok zo hard en er is in geen velden of wegen ook maar een wolkje te bekennen. Even lijkt er zelfs een opstandje uit te breken, als de plaatsvervangend stamoudste suggereert dat de regenkoning maar eens vervangen moet worden, want wat hij ook danst, het helpt geen zier. De zon brandt aan de hemel en de laatste struikjes staan te zuchten in de verzengende hitte. Net op het moment dat de twee kampen elkaar in de haren vliegen, wijst een oude vrouw naar de lucht. "Boom," zegt ze! "Die is gek," fluistert de plaatsvervangend stamoudste tegen de vrienden die om hem heen staan.

Maar zijn woorden zijn nog niet omhoog gestegen, of hij moet bekennen dat het wel degelijk een boom lijkt.

"Wat een regenkoning!" zegt hij nu, iets harder en samenzweerderig tegen zijn medestanders, "danst om regen en krijgt een boom...!"

Maar niemand luistert nog naar hem, ze drommen om de regenkoning heen, uitzinnig dansend en wijzend naar de boom die aan komt zoeven, als een koningsarend.

Hij cirkelt een keer rond de plek waar de oude boom stond en duikt dan in een prachtige vlucht naar beneden en plonst pardoes in het oude gat van de apebroodboom. Even blaast hij sidderend uit, maar dan komt hij in al zijn majestueuze pracht tot rust.

De regenkoning ligt met zijn neus in de aarde van schrik. De dorpsbewoners volgen zijn voorbeeld en storten zich vol ontzag op de grond. Hun gebeden zijn meer dan verhoord. Regen is er nog niet, maar de Goden hebben die wens overgeslagen en meteen maar voor een boom gezorgd. Een wonder zoals nog nooit eerder vertoond. Met rooksignalen waarschuwen ze de stammen in de buurt en voor de avond valt heeft zich een enorme menigte gevormd die danst totdat de mensen uitgeput in hun hutjes neerploffen. Een klein ploegje blijft water halen en bij elke emmer die geleegd wordt, aaien ze de boom eerbiedig over zijn stam.

De boom vergeet zijn Hollandse afkomst en staat te stralen als een kerstster. De dorpelingen timmeren een bankje rond zijn stam, er is een ploegendienst voor het water halen, ze plaatsen takkenbossen in een ring onder zijn kroon om de zon weg te houden van zijn wortelvoet en elke avond zingen en dansen ze totdat ze erbij neer vallen.

De linde is het middelpunt van warme belangstelling, plechtige eerbied en praktisch nut. Hij zal groeien en bloeien als nooit tevoren en zijn naam en faam zullen bekend worden tot aan de grenzen van het land.

Waar is de boom gebleven?

Eerst hadden de bewoners van de Van Galenstraat helemaal niets in de gaten. Precies zoals het onderzoek had uitgewezen. Ze wisten helemaal niet dat er een boom gestaan had, dus ook niet dat hij weg was.

Totdat opa Van Beek van nummer 21 weer aan kwam sjezen en in plaats van tegen de boom tot stilstand te komen, reed hij pardoes de tuin van nummer 17 in.

“Krijg nou wat...!” zei hij, “de boom is verdwenen!”

Maar hij durfde het niet te vertellen, want hij was bang dat hij zich vergiste. Hij vergat wel vaker wat de laatste tijd, daardoor was er al een paar keer lekkage geweest omdat hij zijn bad had laten overlopen en een andere keer was hij naar huis gelopen omdat hij zijn auto niet open kreeg, maar dat was logisch, want het was een heel andere auto waar hij naar had staan klikken!

Maar langzamerhand waren er meer die vreemd opkeken. Zo had Jaap zijn fiets een keer tegen de boom willen gooien, maar was dat scherpe ding bovenop de kinderwagen van mevrouw van nummer 25 gevallen en had hij moeten rennen voor zijn leven. Jaap had er gewoon helemaal niet bij stil gestaan of de boom er nog wel stond. Wie denkt daar nou aan? Maar het ergste was dat brutale keffertje van nummer 15. Die trok zijn baas naar de plek waar onze linde had gestaan en was helemaal uit zijn dak gegaan. Eerst had hij zijn baasje bijna een lamme arm getrokken en daarna blafte hij zo lang en hard dat de overburen de politie hadden gebeld.

Dagen had dat kreng van een hond geweigerd te plassen, waardoor hij helemaal van de leg was geraakt en de vloerbedekking had opge-

Een boom met lede ogen

De zon kriebelt voorzichtig op mijn kroon
Kleuren klateren langs mijn stam omlaag
Totdat de milde regen valt
Dan open ik me heel gestaag

En als de avond valt
Sluit ik zachtjes de blaadjes rond mijn bloem
Slaak een diepe zucht
En geef mij over aan het gezoem

Van de sappen die zich door mijn vaten spoeden
Vanuit de donk're diepten naar de verste tak
Dat sterkt mijn bast en verkwikt mijn ziel
En geeft een stralend bladerdak

Zo kijk ik statig neer op stad en land
Zie het jachten van de mensen aan
Onwetend zijn zij van het ritme der seizoenen
En daarmee van de kern van het bestaan.

Je kunt van mij geen ijdelheid verwachten
Ik hecht juist aan het eenvoudig aardse leven
Maar de vervreemding van de wond'ren der natuur
Zie ik steeds meer met lede ogen aan.